

Into the Next Decade Rama IX Art Museum Foundation
สู่ทศวรรษหน้า

Rama IX Art Museum Foundation

Into the Next Decade
Rama IX Art Museum Foundation
สู่ ท ศ ว ร ร ช ท น ำ

อภินันทนาการจาก

พชังนาง

๑๕ ก.ย. ๒๕๕๐

Into the Next Decade

สู่ ทศวรรษ หน้า

November 29th, 1996

until January 25th, 1997

at Tadu Contemporary Art, Bangkok

วันที่ 29 พฤศจิกายน 2539

ถึง 25 มกราคม 2540

ที่หอศิลป์ตาดู, กรุงเทพฯ

Rama IX Art Museum Foundation

An art exhibition by

Montien Boonma

Panya Vijinthanasarn

Surasi Kusolwong

Jakapan Vilasineekul

Chatchai Puipia

Prasong Luemuang

Sutee Kunavichayanont

Tawatchai Puntusawasdi

Songsak Tang

Sansanee Rungreongsakhorn

นิทรรศการผลงานศิลปะโดย

มณฑิร บุญมา

ปัญญา วิจินธนสาร

สุรสิทธิ์ กุศลวงศ์

จักรพันธ์ วิลาลีนกุล

ชาติชาย ปุยเปีย

ประสงค์ ลือเมือง

สุธี คุณาวิชยานนท์

อวิชชัย พันธุ์สวัสดิ์

ทรงศักดิ์ แซ่ตั้ง

คันสนีย์ รุ่งเรืองสาคร

Rama IX Art Museum Foundation

Acknowledgment

I would like to express my sincere thanks to all the artists who participate in this inaugural exhibition of Tadu. Without their understanding and support, this exhibition would not have been possible.

Special thanks also to Luckana and Suthee Kunavichayanont who, with their hard work and dedication carried us through our pregnancy and with their hard work and dedication and made the birth of Tadu and “Into the Next Decade” possible.

Someone has told me that the art community in Thailand is very fortunate because we have Dr. Apinan Poshyananda. This, I did not understand until I first read his essay. His knowledge and insight of the Contemporary Art in Asia and in particular Thailand have consistently transpired into some important works. To his contribution, I thank him.

Lastly, I would like to thank the staff of Tadu for their endless support.

Wanit Mekdhanasarn

Rama IX Art Museum Foundation

Tadu Into the Next Decade and a New Century

*Dr. Apinan Poshyananda
Chulalongkorn University*

Into the Next Decade, Whose Decade?

The recent emergence of Asian countries into global importance as rising economic power has provided opportunities for contemporary Asian art to be appreciated through new prisms. These prisms contain multiple layers and strata. At times, contemporary Asian art is interpreted as objects of exotica while often they are seen as commodities that fit in capitalist systems especially when art market in the West has become stagnant and inert.

While living artists in Asia are getting recognition on international arenas local art scenes are buzzing with vigour in order to revitalize and stimulate artists and audience to fully recognize art on the cutting edge and the avant garde. In turn these stimulations lead to reevaluation of art system and infrastructure that inevitably embrace local art politics and hierarchization of power. For Thai art circle the time is ripe for new challenges that offer refreshing alternatives to art industry dictated and controlled by civil servant taste and corporate flavour that tend to thrive on conventionalism and patriotism.

"Into the Next Decade" which is the inaugural exhibition of Tadu Contemporary Art is an example of such attempt to bridge the gap between the local and the global as well as contemporary Thai art and international art. At the same time, this new art space signals exertion of patronage that is enthusiastic to promote emerging and experimental artists whose work indicate the directions contemporary Thai art might take as we shift into the new decade.

It is inevitable that we must come to terms with the assumption of decade. Decade indicates a period of ten years or a ten-year-period beginning with a year ending in 0. Here, we must understand that this exhibition is focused on locality as decade in this context implies the shift

in the Buddhist era from 2540 to 2549. Therefore, *"Into the Next Decade"* suggests specific era that distinguishes distinctive elements of time and place according to local (Thai) specificity. Already we face discrepancy and variance as decade in this circumstance does not in any way coincide with the time concept that is understood internationally. On most occasions outside Thai context decade seems to have little meaning at a time when worldwide anticipation and expectation seem to be placed on the move into the next millenium. For instance, there is much reverberation as to what kind of art events (as well as sports, fashion, politics) will be seen on international arenas in the year 2000.

Perhaps it is worth remaining ourselves that the notion of switching into the next decade is a direct concern to artists and audience who are bounded by time and space of Thai paradigm.

Thai-centric Paradigm

This brings to the issues of intention. What are the goals and aims of art making in Thai context? To whom are these art objects made for and to what ends? The year 2539 (1996) not only marked the shift towards a new decade but the time of jubilation, festivity and euphoria as the nation celebrated the Golden Jubilee of the King on the fiftieth anniversary of his ascension to the throne. Thai calendars have been packed with related events of royal celebration and patriotic frenzy. As part of the reinvention of traditions highly revered icons and images of the royalty were displayed in public. Predictably, art exhibitions and art contests were promoted as schemes to enrich and emphasize Thai-ness and national identity. The intent of these art displays was to reflect absolute love and devotion to the King by passionate Thai artists, cultural managers and art organizers. More often than not art that serves nationalism tend to be cleansed and sanitized of contents that might indicate anything outside the etiquette and decorum. Consequently, there has been no surprise to witness an excessive amount of art production as cultural industry to serve demand for those who feel that art should serve and reflect patriotic fervour. Recently, hyper consciousness of Thai identity through art has resulted numerous art displays related to patriotism that elevate the triad of Thainess represented as Nation, Religion and Monarchy.

Rama IX Art Museum Foundation

Fabrication of tranquility and stability seen through this form of art can stretch the imagination to a certain limit. However, those who live in the metropolis of Bangkok realize full well that the City of Angels has many faces. Often urbanization, industrialization and high technology have produced the bottomless pit of abyss. Citizens of Bangkok face their own storm clouds in the guise of alienation, fragmented selves, decease, crime, pollution, collapse of family structure and loss of faith in religion. Many artists who participate in *"Into the Next Decade"* reflect glimpses of their encounters of everyday life as Thai denizens. They are still very conscious of their Thainess yet their reactions betray the predicament of Thai culture that await them at present and near future.

From Siamese Twin to Gothic KFC

"Into the Next Decade" comprises of artists who are in their late twenties to early forties. They are from the generation that will lead contemporary Thai art into the new decade as well as the next millennium. There are several young art instructors and a couple of independent artists and graduate students. Out of the ten artists one is female.

In the era of global media technologies, NICS, regional village of economics and trade the questions of how and what culture signifies are becoming increasingly complex and perplexing. Cultural hybridity and issues of authenticity and fakeness are long ingrained habits in Thai ways of living as the sensuously mundane and religious icons are enmeshed. Nostalgia and longing for escape through the extraterrestrial, sublime and wizardry seem to be ways that Thai people seek to comfort themselves in the humdrum routine of everyday life where they spend more time in traffic, concrete jungle and speaking to mobile phones than their family. The body and self are expressed as mirrors of society in confusion, disorder and bewilderment. We have reached a stage beyond rat race and dog eat dog. Here, pessimism is a mild word. Welcome to the decade of pollution, adulteration, simulation and corruption.

Through facial expressions artists reveal glimpses of gloom, melancholia and cynicism. *Chatchai Puipia's* gilded heads with wrapped saffron cloth give slanted views of desire for mental comfort through religion but the

deranged lunatic grin and blue clutching naked posture are reminders of dilemma in Buddhist faith. *Sunsanee Rungreongsakhon* who has been exploring through her prints crisis in religion and doctrine depicts images of avarice, gluttony and indulgence as naked figures with hollow heads caress and cuddle in orgiastic hysteria. In contrast, *Panya Vijinthanasarn* elaborates on the image of the middle path with divine icons turning away from evil. In "Siamese Twin" the gigantic head of the Buddha is attached to the shadow which becomes like the sacred other simultaneously majestic and monstrous. In the portraits/masks painted by *Prasong Luemuang* the puffy faces contain emotions of suppression, sorrow and delirium. Rather like Javanese *topeng* masks these expressions are veils and guises that people choose to wear in order to confront or avoid reality.

Songsak Tang adapts postmodern pastiche and narration as means to comment on Thai infatuation with consumerism, NICS and globalization. Image of lucky business mascot such as *nang kwak* are associated with capitalist values and consumption. Colonel Sanders posing like a deity surrounded by skeletal Gothic angels has become Thai-ized symbol of success in society based on patron-client.

Memory and personal experience have been exercised as means to stand for individuality in the milieu of mass media, hierarchy and high technology. *Surasi Kusolwong* captures the moment of contact with maternal warmth as his mother's broom is utilized as the centre piece of his installation. Pots of plants and tins are symbolic of his mother's garden which suffered annual flood due to ecological collapse and natural disaster. In contrast, *Sutee Kunavichayanont* comments on hierarchal power interpreted as the ivory tower. Disruption, disorientation and dislocation are the norms in the era of plight and predicament. Like useless ivory tusks that were once forceful and mighty the symbols of ideology, dignity and ethics are nothing more than useless decorations on pedestals.

Doubt and insecurity are signs of alienation and anxiety. *Montien Boonma* whose work has been focused on personal trauma and search for ways to alleviate grief thrives on investigation of ephemeral materials such as

Rama IX Art Museum Foundation

medicinal herbs and traditional fermented drinks. Like chanting to gain merit and virtue inhaling or drinking what is believed to be remedy and relief can provide temporary feeling of assurance and confidence. *Tawatchai Puntusawasdi* has developed in experimentation with space and installation. By selecting a skeleton part of the body Tawatchai elaborates on the basin-shaped structure of the the pelvic girdle. The bony arch that supports the hind limbs of the vertebrate is superimposed on the grids that gives a sense of expanded field of a man's pelvic bones.

Jakapan Vilasineekul's images of dogs are probably one of the most fitting reflections through art of the time and condition we live in. Here, Jakapan's sleeping dogs do not simply lie. Their presence force us to contemplate and muse on why the artist has chosen these street dogs as subject matter. In fact, we may ask how different are we from these canines? Jakapan's shrewd analogy is that like Bangkok dogs we share the same shit holes and polluted air that circulate day in day out. We human throw tantrums that are not unlike canine hysteria. The scraggly fur made of lead or sliced up and whittled bank notes become protective covers that camouflage the wretched and pathetic body.

Looking at Tadu

"*Tadu*" (ta = eye, du = look, watch, gaze, scrutinize, glance, stare) implies multifarious interpretations. The eyes that look and watch contemporary art need to sparkle in order to send message to the brain. Otherwise the function of the eyes are merely to gawk, ogle and stare. It is hoped that **Tadu Contemporary Art** will function in ways that fulfill the needs that Thai art scene so desperately lack. At the same time, contemporary art will keep a close watch on Tadu as to how it will grow and do what it has set out to achieve. Today, contemporary art, commodity, art market and business are closely intertwined. An equilibrium needs to be constantly kept in check.

All the best to "*Into the Next Decade*" and **Tadu Contemporary Art**. We hope Tadu will have a long and healthy look not only into the next decade but well into new millennium.

Rama IX Art Museum Foundation

ดาตุสู่ทศวรรษหน้าและศตวรรษใหม่

ดร. อภินันท์ โปษยานนท์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สู่ทศวรรษหน้า ทศวรรษของใคร?

การที่ประเทศในเอเชีย มีบทบาทสำคัญในยุคโลกาภิวัตน์ในฐานที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจสูง มีผลทำให้ศิลปินร่วมสมัยของเอเชียได้รับความสนใจอย่างแพร่หลาย อย่างไรก็ตาม ศิลปินร่วมสมัยของเอเชียได้ถูกประเมินจากหลายแง่มุม เช่น บางครั้งได้รับการมองว่าเป็นผลงานที่งดงามสวยงามหรือจากแดนไกล หรือเป็นวัตถุลึกลับในระบอบทุนนิยม

ในขณะที่ศิลปินชาวเอเชีย เริ่มเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติมากขึ้น วงการศิลปะภายในประเทศก็ได้ตื่นตัวในการกระตุ้นให้ทั้งศิลปิน และผู้ชม มีความเข้าใจและมีโอกาสได้สัมผัสงานศิลปะที่ทำหายและล้ำหน้า ด้วยเหตุนี้ จึงได้มีการผลักดันไปสู่การประเมินคุณค่ามาตรฐานของโครงสร้างศิลปะ ซึ่งครอบคลุมไปถึงบทบาทของศิลปะระดับท้องถิ่น และลำดับชั้นของอำนาจ สำหรับวงการศิลปะไทย ถึงเวลาแล้วที่ควรมีทางเลือกที่แปลกใหม่เพื่อท้าทายระบบศิลปะที่ส่วนใหญ่ติดอยู่กับตรรกะนิยมและรูปแบบที่มีแนวโน้มไปทางระเบียบประเพณี และความรักชาติ

“สู่ทศวรรษหน้า” ซึ่งเป็นนิทรรศการปฐมฤกษ์ที่เปิดตัวหอศิลป์ดาตุ นับเป็นตัวอย่างที่ดีของความพยายามที่จะเชื่อมต่อว่างของศิลปะระดับประเทศ และระดับนานาชาติเข้าด้วยกัน ขณะเดียวกัน ความพยายามอีกอย่างหนึ่งก็คือ การที่จะส่งเสริมและสนับสนุนให้ศิลปินรุ่นใหม่ที่มีอนาคต ได้ทำงานศิลปะร่วมสมัย เพื่อยกระดับและกำหนดแนวทางศิลปะร่วมสมัยสู่ทศวรรษหน้า

ในขอบเขตความหมายของนิทรรศการนี้ คำว่าทศวรรษ บ่งบอกถึงช่วงระยะเวลา 10 ปี ซึ่งเริ่มต้นจากปีที่ตั้งท้ายด้วยเลขศูนย์ ในกรณีนี้เราต้องเข้าใจว่ามันเกี่ยวข้องกับปีพุทธกาล ซึ่งก็หมายความว่า เริ่มต้นที่ปี พ.ศ. 2540 และไปสิ้นสุดที่ปี พ.ศ.2549 ซึ่งเป็นความหมายเฉพาะแบบไทยๆ มุมมองนี้ย่อมแตกต่างไปจากต่างประเทศ เพราะ “สู่ทศวรรษหน้า” เน้นเฉพาะถึงเรื่องเวลา และสถานที่ในขอบเขตของไทย สิ่งที่แตกต่างกันออกไปอย่างชัดเจน คือในระดับสากลนั้น การเปลี่ยนแปลงและปรับตัว เพื่อเข้าสู่คริสต์ศตวรรษใหม่ หรือปีค.ศ. 2000

จะเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจอย่างแพร่หลายในแขนงต่างๆ ทั่วโลก ดังนั้น เราจึงจำเป็นต้องเข้าใจในระดับพื้นฐานว่า นิทรรศการนี้ มีการเน้นช่วงของเวลาภายใต้บรรทัดฐานแบบไทยๆ

บรรทัดฐานแบบไทยๆ

ประเด็นสำคัญที่ควรคำนึงถึง คือ สภาพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเวลา และข้อกำหนดของความ เป็นไทย “สุทศวรรษหน้า” มีความเฉพาะที่โยงไปถึงเจตนารมณ์ว่า อะไรคือเป้าหมายและ วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของงานศิลปะไทยร่วมสมัย ศิลปินทำงานศิลปะเหล่านี้เพื่อใคร และ เป้าหมายที่แท้จริงคืออะไร?

ปี พ.ศ.2539 นับเป็นปี ที่ก่อนเข้าสู่ทศวรรษใหม่ (ของไทย) นอกจากนี้ ยังเป็นปีแห่งการ เฉลิมฉลอง เนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวครองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี เราจะเห็นได้ว่าปฏิทินประจำปีนี้เต็มไปด้วยหมายกำหนดการของพระราชพิธีและงานพิธีต่างๆ ซึ่งแสดงถึงความจงรักภักดี และชาตินิยม ส่วนหนึ่งของการสร้างจินตนาการ เพื่อตอบสนอง การณรงค์ และฟื้นฟูขนบธรรมเนียมประเพณี คือการแสดงภาพเคารพบูชาประกอบพิธี ต่างๆในที่สาธารณะ ตลอดจนการจัดประกวดศิลปะที่เน้นเอกลักษณ์ไทย และความเป็น ชาติไทย เหล่านี้เป็นไปเพื่อแสดงถึงความกตัญญูต่องานศิลปะ ต่อองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้า- อยู่หัว ที่เหล่าองค์กรฝ่ายรัฐ เอกชน และศิลปินได้สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ต่อพระองค์ ท่าน ดังนั้นเนื้อหาและรูปแบบที่ศิลปินถ่ายทอดออกมาในงานศิลปะ มักจะเน้นความ สามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และความรักชาติ โดยมุ่งถึงเอกลักษณ์ไทยผ่านความสำนึก หลักสามประการ ได้แก่ ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

การใช้ศิลปะเป็นเครื่องมือ เพื่อสร้างภาพพจน์ของความมั่นคง และความสงบสามัคคี สามารถสะท้อนชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้น ผู้ที่อาศัยอยู่ในเมือง หลวงอย่างกรุงเทพฯ จะตระหนักได้เป็นอย่างดีว่า กรุงเทพฯเมืองฟ้านั้นประกอบไปด้วยมิติที่ สลับซับซ้อน กรุงเทพฯเป็นทั้งเมืองหลวง เมืองอุตสาหกรรม เมืองแห่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งอาจส่งผลให้กรุงเทพฯ เป็นเมืองนรกได้ไม่ยากนัก เราจะพบปัญหาต่างๆ ในกรุงเทพฯ แห่งนี้ ไม่ว่าจะเป็นความแออัดที่เกิดขึ้นในสังคม โรคภัยไข้เจ็บ อาชญากรรม ตลอดจนมลภาวะ รวมไปถึงสถาบันครอบครัวที่แตกสลาย ความเสื่อมถอยในศรัทธาที่มีต่อศาสนา วิกฤตการณ์เหล่านี้ ส่งผลให้ศิลปินรุ่นใหม่เป็นจำนวนไม่น้อย หันมาสะท้อนชีวิตประจำวัน ที่พวกเขา และเพื่อนร่วมชาติต้องเผชิญอย่างแสนสาหัส ในขณะที่ศิลปินเหล่านี้ยังตระหนัก

Rama IX Art Museum Foundation

ถึงความเป็นไทย พวกเขาได้พยายามสะท้อนถึงปัญหาของวัฒนธรรมไทยที่หมิ่นเหม่ต่อการ เสื่อมสลาย ทั้งในปัจจุบัน และที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้

จากแผดสยาม สุโกธิต เค เอฟ ซี

“สุทศวรรษหน้า” ประกอบไปด้วยผลงานของศิลปินที่มีอายุระหว่าง 20 กว่าถึง 40 ปี พวกเขาอยู่ในวัยที่เป็นผู้สานต่อในการนำศิลปะร่วมสมัยของไทย ไปสู่ทศวรรษหน้า และสู่ ศตวรรษใหม่ ศิลปินเหล่านี้ ประกอบไปด้วย อาจารย์ ศิลปินอิสระ และบัณฑิตทางศิลปะ ในจำนวน 10 ท่านนี้ 9 เป็นชาย 1 เป็นหญิง

ในยุคแห่งข่าวสารที่ทันสมัย ความเป็นนิคส์ และสงครามเศรษฐกิจไร้พรมแดน ปัญหาทาง สังคมและวัฒนธรรม ดูจะพอกพูนและสับสนมากขึ้น อิทธิพลจากต่างชาติ ประกอบกับ กระแสการไหลเทของวัฒนธรรมที่หลากหลาย ได้เป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดวัฒนธรรม ลักษณะลูกผสม ที่ก่อให้เกิดความสับสนและขาดความเชื่อมั่นในการจำแนกแยกว่า อะไร คือแก่นแท้ และอะไรคือสิ่งจอมปลอม หลายคนพยายามแสวงหาสิ่งยึดเหนี่ยวด้วยวิธีการต่าง- กัน หลายคนพยายามหาสิ่งทดแทน เพื่อปลอบใจตนเอง เพราะชีวิตในแต่ละวันเต็มไปด้วย อุปสรรค มองไปทางใดก็จะพบแต่ป่าคอนกรีต การจรรยาที่เป็นอัมพาต หลายคนพูด ไทโรตที่มีมือถือมากกว่าพูดกับครอบครัวของตนเองเสียอีกดูเหมือนว่าสภาวะที่เราเผชิญอยู่นี้ คือ สภาวะของการแข่งขัน การเอาเปรียบและชิงดีชิงเด่น ด้วยเหตุนี้ ในปัจจุบัน การมอง โลกในแง่ร้ายดูเป็นเรื่องธรรมดา พร้อมกันนี้ ต้องเตรียมต้อนรับสู่ยุคแห่งมลภาวะ การ หลอกลวง และการฉ้อฉล

สีหน้าและร่างกายของมนุษย์ถูกนำมาใช้เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกที่เศร้าหมอง หดหู่ และเสียสติ ในผลงานของ *ชาติชาย ปุ๋ยเปีย* ศิริษะ และชิ้นส่วนของร่างกายที่ถูกปิดทอง เคลือบด้วยสี หรือห่มด้วยจีวร บ่งบอกถึงความกระหายที่จะยึดเหนี่ยวในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่ใบ หน้าที่สงบนิ่งดูขัดแย้งกับสีหน้าที่ยิ้มแฉยะ ซึ่งเปรียบเสมือนวิกฤตศรัทธาที่ชาวพุทธต้องเผชิญ *คันสนีย์ รุ่งเรืองสาร* ได้เคยถ่ายทอดผ่านสื่อภาพพิมพ์ เกี่ยวกับการเสื่อมศรัทธาในความ ประพฤติของพระสงฆ์บางรูป ส่วนในผลงานที่แสดงครั้งนี้ คันสนีย์ใช้กลุ่มคนเปลือยหัวโล้น เป็นสัญลักษณ์ของความโลภ ความอยาก ความลุ่มหลง ผู้คนเหล่านี้ล่องลอยอย่างไร้ทิศทาง ในขณะที่ยังบริโภคทุกอย่างที่ขวางหน้า ในทางตรงกันข้าม *ปัญญา วิจินธนสาร* สะท้อนให้ เห็นถึงแนวทางสายกลาง โดยการตีความผ่านรูปเคารพบูชาในพุทธศิลป์ ใน “แผดสยาม” พระพักตร์ของพระพุทธเจ้าหันไปด้านข้าง พระเนตรปิด พระโอษฐ์แย้ม ส่วนอีกด้านเป็น